

det mig, at, dersom vi vedtage det foreliggende Forslag, førend vi vedtage Forslaget om Præsternes Lønning, komme vi til temmelig stærkt at streife ind paa den Anskuelse, der er gjort gjældende af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, at Præsten er Sognemenighedens og ikke Statens Embedsmand. Jeg holder fast, at, saalænge Følgekirken faar et saa stort Tilskud fra Statskassen, som den hidtil har faaet, — idet jeg gaar ud fra den Forudsætning, at Præstetienden er Statens Eiendom, — maa Staten ogsaa have Ret til at ordne Lønningsforholdene, og maa det ogsaa kun være en Vilighedserkjendelse, som maa lede den lovgivende Magt til at sige, at Sognemenighederne skulle have Indflydelse paa Valget af deres Præster, men ikke en ligefrem Ret. Det er i Betragtning heraf, at jeg som sagt meget har frygtet for, at dette Lovforslag skulde blive ophøiet til Lov, førend vi faa en Lønningslov, som bestemmer Lønnen for de Præster, der henhøre til Følgekirken, og som ikke ere Valgmenighedspræster.

Høgsbro: Jeg har allerede oftere udtalt, at naar man betragter Følgekirkens Præster som Statsembedsmænd, saa ligger det ogsaa konsekvent dert, at man udnævner dem paa samme Maade som de andre Statsembedsmænd, og forsaavidt kan jeg altsaa være enig med det ærede Medlem her ligeoverfor (Madsen), men min Betragtning var netop aldeles modsat hans, nemlig, at de vel hidtil have været stillede saaledes, men at de ikke for Fremtiden bør staa paa den Maade, hverken ifølge Sagens egen Natur eller ifølge Grundlovens Tanke med at affasse Statskirken og indføre en Følgekirke. Netop af den Grund bør vi komme ind paa det Forhold, der ligger for ved det her foreliggende Lovforslag, at Retten til at udnævne Præsterne for Stortedelen gaar over fra Statsmyndighederne til Menighederne. Jeg skal endnu blot ligeoverfor det ærede Medlem sige, at hans Dpfattelse af min Stilling til Tiendespørgsmaalet var urigtig, hvilket han vil kunne se, hvis han i Tidenden vil gjennemlæse, hvad jeg har sagt derom. Med Hensyn til det ærede

Medlem for Middelfart (H. C. D. Møller) skal jeg kun sige, at, saavidt jeg kunde opfatte de Ord, han oplæste af, hvad Biskop Monrad i sin Tid havde sagt, saa var der slet ikke nogen Modsigelse imellem dette Citat og det, jeg oplæste; de der udtalte Tanker kjender jeg meget vel, dem har jeg mange Gange hørt udtale her i Salen; men deri ligger ikke, saavidt jeg kan se, nogenjombestemt Modsetning til de Ord, jeg oplæste. Hans Betragtning er den, at vi for Tiden ifølge Grundloven have Ret til at give Love om Kirkens indre Anliggender, men han finder det kun „lidet stemmende“ — saaledes vare netop hans Ord — med Sagens Natur og med det, han mener var Grundlovens Tanke, om vi blive ved at gjøre det. Derfor ønsker han, at vi komme bort fra den Vej, men han negter ingensinde vor grundlovmæssige Ret til at at gjøre det; men jeg har ikke kunnet forståa det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) anderledes, end at han netop vilde negte vor grundlovmæssige Ret i saa Henseende og i den Henseende mente at kunne støtte sig til Monrad (Winther: Det er en Feiltagelse!); ja, det er uheldigt, at jeg aldrig kan forståa det ærede Medlem. Dernæst sagde det ærede Medlem for Middelfart, at han ikke erindrede, at Biskop Monrad nogenjinde havde forelagt et særligt Forslag om Præstevalget. Nei, det er ganske rigtigt, det har han ikke gjort, men han har forelagt det som en Del af Loven om Menighedsraad; men en saadan Lov er dog vel ogsaa en Lov om Kirkens indre Anliggender i den Forstand, hvori det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds tager det. Det er vel altsaa ogsaa af de Lovforslag, som vi ikke skulle behandle her, og i alt Fald, hvis Biskop Monrad havde den Mening, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem, saa kunde han ikke i et saadant Forslag optage de Bestemmelser, der gik ud paa Valget af Præster ved Menighedsraad.

Formanden: Maaatte jeg bede de ærede Talere, som herefter udtale sig, om ikke mere end nødvendig at lade sig indlede paa en Forhandling om, hvad tidligere eller nær-